

Съвсемъ не е случайно хрумване да се чуятъ предъ кивота на Сврѣхчовѣка тѣзи три гласа, нагледъ отъ така различни гами, защото и въ тритѣ се долавя все това вѣчно превръщане. — Но какъвъ е смисълътъ на това неспирно минаване отъ небитие въ битие, отъ битие въ небитие? —

„Би билъ безцеленъ тѣхний ходъ,
безсмисления ходъ на днитѣ,
да ги свѣсътъ на сѣдбинитѣ
не оплодѣше съ своя плодъ;

и тѣ изъ своитѣ тѣми
Сврѣхчеловѣка не родѣха —
вълна, отъ всички що измрѣха,
една която се стреми

и ще достигне до Твореца
съ дѣхътъ си дѣхъ да му възвърне,
и свѣтъ отново да завърне —
да заначали отъ конца.“

Ето спасителътъ — Сврѣхчовѣкътъ, който става Бого-родецъ (Боянъ Магътъ, споменатата статия) А Сврѣхчовѣкътъ е човѣкътъ, утвърдилъ своята вѣра за мощъ, съединилъ целъта си съ целъта на Твореца:

„Че той се бѣше възвисилъ
надъ всѣкидневна суета
и своята земна целъ съ целъта
на Вишния съединилъ.“

Човѣкътъ става Сврѣхчовѣкъ, изпълнявайки завета на Твореца:

„Оставямъ азъ недотворенъ
свѣтътъ — духътъ си озари,
и пристѣпи и дотвори
недотвореното отъ менъ . . .“

И вѣрата на Сврѣхчовѣка не е вече къмъ Бога утвърдилъ своята воля за мощъ, неговата вѣра е самовѣра. —

„Въ тоя храмъ на свѣтлия олтаръ
на самовѣра пламъкътъ гори —
той нека вашия разумъ озари
и го обжегне съ гордия съ жаръ.

И го обжегне и го вдѣхнови
на подвигъ светъ, со който въ земни дни
човѣка свойтѣ тѣмни сѣдбини
отъ мъртвината пакъ да обнови.“